

Renk Ahenk

Şerife DURNA

Biraz sonra kapıyı açacak olan benim, benden başkası bu evde yaşamıyorsa kim açabilir ki? Gülümsediğini fark etti aynanın önünden geçerken. Solgun saman sarısı gibi duran çehresiyle yüz yüze geldi. Bir ses kulaklarından içine doğru yayıldı. İçinde kıpırdayan bir şeyle, yüzünde duyduğu sıcaklık arasında zaman geçmedi. Aynaya daha dikkatli baktı. Kendine söz dinletemeyeceğini sandı. Gözleri eskisi gibi balköpüğü değildi sanki. Ördekbaşı gibi yeşillenmiş, çimen gibi yayılmıştı göz bebeğinin içine. Göz kapakları açılıp kapandıkça giderek neftleşen yuvarlağın canlanışına tüm uzuvları eşlik etmeye başlamıştı. Kuzguni saçları birdenbire omuzlarına düşerken şah damarından boynuna doğru dolandı. Tel tel uçuyor, beyaz tenini yalayıp, gerdanında kıvrılıyor, dalgalar gibi gidip geliyordu. Şarabi dudaklarına yapışıyor, inci dişleri arasına giriyor, şeker pembesi yanaklarında halkalar çiziyor, gülkurusundan, fes rengine fırçalar vuruyordu. Kalbi tüm renkleri içinden dışına doğru yayabilmek için son sürat atıyor, damarlarından renk ahenk sıvılar yayılıyordu

“Hadi gel artık” dediğinde bile bu kadar kıpırtı hissetmemişti. Bir anda ağzından çıkıvermişti. Gelmesini arzu ettiğini belli etmeyecekti. Bunu nasıl söyleyeceğini düşünmemişti. Geldiğinde ne söyleyeceğini düşünmediği gibi. Yüzünü görmediği, adını bile sormadığı birisi için “hadi gel artık” demekten başka bir cümle kuramamıştı. Sesini duymuştu, nazik ve şefkat doluydu. Vişneçürüğü kadifenin üzerinde ellerini gezdirir gibiydi sesi. Ruhuna serin suların damlaları değer gibi geçiyordu sözcükler onu dinlerken. Nerede duysa ona koşabileceği berrak bir ses, içinden geçebileceği saydamlık, içine ulaşabileceği bir saflık, tökezlemeyeceği bir yumuşaklık veriyordu. Pamuktan sal üstünde bir uçuyor bir konuyordu gök mavisi denizde.

Hâlâ aynanın karşısında renk yumağına dönmüş bedenine bakıyor, ne yapacağını kestiremiyordu. Hazırlanması mı gerekiyordu? Kimin için?

Duyduğu sesin neyi sevip sevmediğini bilmeden yapacağı her türlü hazırlık, kendi kendine gelin güvey olmaktan başka ne işe yarayacaktı?

Soyunmaya başladığında kapı da vuruluyordu. Şiddetle vuruyordu birisi kapıyı. Eli ayağına dolandı. Aynanın önünde gölgeler gelip gidiyor, çıplak vücuduna karlar yağıyordu. Donmuş kalmış olmasına kalp atışlarının durması değildi sebep. Bir anda durmuştu sanki. Sadece kapı vuruluyor olması ve duymasından yaşamın henüz bitmediğini anlıyordu. Kımıldayamıyor, parmağının uçlarını hissedemiyordu. Menekşe moruydu teni. Kurşuni karların kapladığı menekşelerin laciverde döndüğünde ayak seslerinin yavaş yavaş uzaklaştığını duydu. Gidiyordu. Şimdi aynada gördüğü tek renk tabut yeşiliydi.